

CHƯƠNG X:

Nghĩ lại cuộc sống bình lặng của mình, cô thấy những gì Thê Tần xảy ra thật kinh khủng, nếu là cô chắc cô cũng ngã quy lâu rồi.

Khi cả hai chia tay thì trời đã tối Thê Tần về nhà. Cửa ngoài khóa, chúng tỏ mẹ không có nhà. Cô chợt nhận ra lúc này mẹ hay đi đâu đó. Mẹ đi đâu vậy nhỉ?

Chợt có tiếng chuông reo, cô bước tới nhắc ông nghe:

- Alô.

Không có tiếng trả lời Cô nói lớn hơn.

- Alô Xin lỗi Ai vậy?

Bên kia vẫn im lặng. Thê Tần chờ thêm một lát nữa, vẫn không thấy họ nói gì cả. Nhưng cô biết họ chưa gác máy Cô nhắc lại lần nữa.

- Alô.

“Cụp” một tiếng. Họ đã cúp máy Thê Tần cũng buông nghe xuống. Cô nhú mày khó hiểu lạ thật! những lúc gần đây cô hay gặp những cú điện thoại như vậy Hình như có một người nào đó cố ý đùa, một kiểu đùa lãng nhách.

Chiều thứ bảy, Thê Tần chăm chút những ngón tay của mình thì bà Mỹ đi lên:

- Làm gì đó bé Mi?

Cô ngược lên:

- Có gì vậy mẹ?

- Đi chơi với mẹ. Tối nay, một người bạn của mẹ mở tiệc chiêu đãi Mẹ muốn con đi chơi cho vui.

Thê Tần định từ chối thì bà nói tiếp:

- Tối nay mẹ sẽ giới thiệu con với một người. Bác ấy cũng muốn biết mặt con.

- Ai vậy mẹ?- Cô tò mò.

- Một người bạn của mẹ.- Bà Mỹ im lặng một lát rồi nghiêm giọng. – Mẹ nghĩ là người này sẽ quan trọng với mẹ con mình, nên mẹ muốn con tiếp xúc với bác ấy.

Cách nói của bà làm Thế Tần tò mò hơn, giọng cô háo hức:

- Vậy thì con sẽ đi. Máy giờ hả mẹ?

- Con chuẩn bị đi. Bảy giờ, bác ấy sẽ đến đón mẹ con mình. Nhớ là tươm tất một chút.

Thế Tần nhìn đồng hồ. Mới hơn năm giờ. Còn sớm chán. Cô lại cầm dũa móng tay lên, tần mẩn dũa từng móng tay. Một lát nhớ ra, cô đứng dậy đi qua phòng mẹ xem bà đang làm gì.

Bà Mỹ đang ngồi trước gương, thù người suy nghĩ. Thế Tần ngồi xuống nhìn vào gương:

- Mẹ nghĩ gì vậy mẹ?

Bà Mỹ ngược lên:

- Con không lo sửa soạn đi. Qua đây làm gì?

Vừa nói, bà vừa nghiêng người tới lấy hộp kem, bắt đầu xoa lên mặt. Thế Tần vẫn ngồi im ngắm nghía Rồi cô buột miệng:

- Công nhận mẹ còn trẻ ghê Nhỏ Phương hay nói, mới nhìn, tưởng mẹ là chị hai của con.

Bà Mỹ vẫn không ngừng thoa kem , lẩm bẩm:

- Vẫn may là mẹ chưa đến nỗi già để trở thành gánh nặng cho con, và còn có thể lo cho con một cái gì đó.

- Mẹ nói cái gì thế?

Bà Mỹ không trả lời, chỉ nói như dặn:

- Lát nữa gặp bác ấy, con nói chuyện cho đàng hoàng một chút, đừng nói năng lung tung, người ta có ấn tượng không hay về mẹ con mình. Về phòng thay đồ đi.

- Dạ.

Thế Tần miễn cưỡng đứng dậy, cô không hiểu nổi ông khách đó có gì mà mẹ thận trọng thế. Nhưng cô cũng trang điểm nghiêm chỉnh để mẹ không phật lòng.

Đúng bảy giờ, ông ấy đến, chính xác như chiếc đồng hồ. Đó là một người đàn ông, tóc hơi hoa râm, cao hơn mẹ rất nhiều. Ông ta có vẻ nghiêm nhưng không đến nỗi khó tính lắm. Mỗi cử chỉ của ông đều rất đúng mực. Ông ta tạo cho người đối diện một sự kính nể ngay ấn tượng đầu tiên.

Khi Thử Tần nhỏ nhẹ chào, ông ta chẳng những cười mà còn vỗ nhẹ lên đầu cô:

- Chào con, con gái.

Thử Tần nhìn mẹ. Cô không hình dung được một người ta cư xử thân mật với mình như thế. Nhưng bà Mỹ không có phản ứng gì, chỉ nói đơn giản:

- Bác Thành là bạn của mẹ đấy. Bác thương con lắm.

Người đàn ông tên Thành quay qua bà Mỹ:

- Mình đi chưa em.

- Dạ.

Thử Tần ngỡ ngàng nhìn hai người. Cô không ngờ đến độ không nhận ra sự thân mật đó. Nếu mẹ bảo bác Thành chỉ là bạn thôi thì có lẽ nói nhẹ quá.

Cô theo mẹ ra xe. Bác Thành không ngồi ở phía trước mà ngồi hẳn ở phía sau với mẹ. Thử Tần đi vòng qua băng trước. Cô thật sự ngạc nhiên về mối quan hệ thân mật đó. Điều đó chứng tỏ mẹ biết bác ấy đã lâu. Sao mẹ giấu cô nhỉ?

Khi đến nơi thì khách chỉ có lác đác vài người. Thử Tần đi bên cạnh hai người. Ông Thành đưa mẹ con cô đến giới thiệu với họ:

- Đây là Thúy Mỹ, còn cháu này tên Thử Tần.

Ông quay qua bà Mỹ:

- Mấy anh này là trong giới làm ăn của anh.

Bà Mỹ dịu dàng cười, và bắt tay từng người. Thử Tần chỉ gật đầu chào họ, rồi đứng nép sau lưng mẹ. Cô nghe một ai đó bình phẩm:

- Cháu xinh quá. Cháu giống chị Mỹ thật.

Bà Mỹ nói khiêm tốn:

- Anh khen quá lời, chứ cháu nó còn khờ lắm anh ạ.

Không nén được, Thử Tần tò mò nhìn người đàn ông vừa mới khen cô. Ông ta đang mỉm cười nhìn lại cô. Bất giác cô rút lại, đứng lùi ra phía sau. Cô không quen tiếp xúc với mấy người lớn như họ.

Một lát, khách đến thật đông. Có lẽ bác Thành giao dịch rộng, nên có nhiều bạn như vậy. Phòng khách rộng mênh mông như vậy mà người ta gần như choáng kín chỗ. Cô rời mẹ, ngồi thu mình ở một góc phòng.

Một người thanh niên đi ngang qua. Anh ta chợt thấy cô. Thở Tàn thấy anh ta có vẻ do dự, rồi quay trở lại, đến đứng trước mặt cô:

- Xin lỗi. Tôi có thể ngồi chỗ này không?

Thở Tàn nhích người ra phía đầu ghế:

- Dạ, anh cứ tự nhiên.

Người thanh niên ngồi xuống khá xa với cô, rồi lịch sự:

- Cô đi một mình à?

- Không, đi với mẹ tôi. Mẹ tôi có bạn nên tôi ngồi chờ ở đây.

- Đến một chỗ thế này mà chỉ có một mình. Buồn quá hả?

- Tôi không thấy buồn lắm.

Anh ta nhìn cô hơi lâu như quan sát, rồi lên tiếng:

- Tôi tên Phiên Tùng, còn cô?

- Cứ gọi tôi là Thở Tàn.

Anh ta cười khẽ:

- Tên cô đẹp lắm. Đẹp như người vậy.

- Cảm ơn anh.

Thở Tàn nói một cách miễn cưỡng. Cách tán tỉnh của Phiên Tùng làm cô nhớ đến Hải Đăng. Cô chưa nghe anh tán tỉnh lần nào. Nhưng chắc nó không khác với Phiên Tùng lắm đâu.

Tự nhiên Thở Tàn thấy chán, thậm chí bực mình. Cô đâu còn là một cô bé mà thích thú và có người làm quen với mình. Cô đang buồn chán nên không muốn xã giao với ai cả.

Thấy Thở Tàn cứ ngồi im, Phiên Tùng nhận xét:

- Cô có vẻ ít nói.

- Với một người không quen thì tôi không biết nói gì cả.

- Cứ nói đi, rồi sẽ trở thành quen. Tuổi trẻ là phải có nhiều bạn bè, khép kín quá buồn lắm, Thẻ Tần.

Thẻ Tần quay lại nhìn anh tạ Cách nói chuyện chứng tỏ anh ta không đến nỗi nhạt nhẽo lắm, thậm chí rất có cá tính. Thấy cái nhìn của cô, anh ta mỉm cười:

- Thế nào, tôi đủ tiêu chuẩn để cô chịu xem là bạn chứ?

Thẻ Tần mỉm cười:

- Thật dễ chịu khi có người tư vấn tôn trọng mình. Thế anh nghĩ tôi kiêu kỳ lắm sao?

- Tôi không nghĩ vậy. Cô nói chuyện thông minh lắm. Những cô gái đẹp mà lại thông minh thì thường rất khó tính.

Thẻ Tần nhướng mắt:

- Tôi nghĩ, với cách nói chuyện khó như vậy, anh đã làm nhiều người khó tính trở nên dễ chịu. Đúng không? Họ có bắt anh phải thuyết phục lâu mới chịu làm bạn không?

Phiên Tùng chột cười lớn:

- Thẻ Tần thông minh quá. Nói chuyện với cô thú vị lắm. Cô đoán không sai. Tôi đã từng làm quen với nhiều người đẹp, nhưng họ không thông minh như cô.

- Cảm ơn nhận xét của anh.

- Không phải là nhận xét, mà là khen ngợi à! Thẻ Tần đi làm hay còn đi học?

- Tôi làm ở một công ty du lịch.

- Hướng dẫn viên du lịch à? Nghề đó hay lắm.

- Anh hay khen quá nhỉ? Nhưng coi chừng thiệt thòi đó, vì tôi sẽ không tìm cách khen lại anh đâu.

Phiên Tùng bật cười, cười thật lâu như hết sức thú vị. Rồi anh ta tự giới thiệu:

- Còn tôi thì làm trợ lý cho ba tôi. Ông ấy có một công ty chuyên về trang trí nội thất.

Thẻ Tần buột miệng:

- Như vậy chắc anh cũng có quan hệ với các công ty kiến trúc.

- Tôi quan hệ rộng lắm... Dĩ nhiên là có làm ăn với những công ty đó.

Không kiềm được, Thế Tần hỏi tiếp:

- Thế anh có biết Hải Đăng không? Anh ta trước đây là kiến trúc sư và mới lập công ty riêng...

- Biết chứ. Tôi biết nó hồi con sinh viên. Chỉ biết chứ không nói chuyện. Sao thế? Cô quen với hắn à?

Cái nhìn của Phiên Tùng làm cô hơi quạ. Cô biết hắn nghĩ cô từng làm bồ của Hải Đăng. Cô lắc đầu thản nhiên:

- Ảnh là người yêu của nhỏ bạn tôi, nó thương ảnh lắm.

- Thế ảnh có biết anh không?

- Chắc biết. Tôi không rõ lắm.

Thế Tần chột ngời im. Cô cảm thấy không có chuyện gì để nói nữa. Cô đứng dậy.

- Xin lỗi anh nha. Tôi muốn ra ngoài một chút, ở đây ngột quá.

Phiên Tùng cũng đứng dậy:

- Tôi cũng muốn đi với cô.

Thế Tần thoáng cau mặt. Hình như hắn định làm cái đuôi theo cô suốt buổi tiệc này thì phải, trong khi cô đang lười nói chuyện. Cô công nhận hắn không đến nỗi nhạt nhẽo. Nhưng hắn chưa đủ sức cuốn hút cô.

Thế Tần lảng lảng đi ra ngoài. Phiên Tùng lững thững đi bên cạnh cô. Hắn gợi ý cho cô đứng bên lan can nhìn ra sân. Và mặc dù không muốn có hắn bên cạnh, cuối cùng thì Thế Tần cũng phải công nhận hắn rất biết cách làm cho cô mở miệng. Đồng thời cô thừa nhận luôn rằng, tối nay không đến nỗi vô vị lắm.

Khuya, Phiên Tùng đề nghị đưa cô về. Thế Tần cương từ chối. Cuối cùng hắn cũng phải nhượng bộ, nhưng lại cố tình đến ra mắt bà Mỹ.

Khi chỉ còn lại hai mẹ con, bà Mỹ lên tiếng:

- Con thấy bác Thành ra sao, bé Mi Liễu con có chịu thân với bác ấy không?

Thế Tần hơi dè dặt:

- Con thấy, hình như mẹ với bác Thành không chỉ là bạn. Sao mẹ giấu con thế?

Bà Mỹ giản dị:

- Ông ấy muốn trở thành dượng của con. Chuyện này mẹ chưa quyết định, nên lúc trước mẹ không nói.

Thì ra là vậy Thê Tần im lặng, tự nhiên cô thấy buồn buồn. Đó là cảm giác mẹ không còn là duy nhất của cô nữa. Nhưng cô vội gạt bỏ ý nghĩ đó ngay. Cô tự hứa với lòng rằng, ai tốt với mẹ, thì cô cũng sẽ thương người đó. Vậy thì không có lý do gì từ chối đó cả.

Thấy Thê Tần không nói gì, bà Mỹ nói tiếp:

- Với mẹ con là quan trọng hơn cả. Nhưng tự mẹ không thể lo cho con được. Bác Thành hứa sẽ bảo bọc mẹ con mình. Mẹ tin ông ấy không nói suông.

- Thế bác Thành có gia đình không? Con không tin một người lớn tuổi như vậy mà lại không có gia đình.

- Có chứ con. Nhưng bà ấy chết lâu rồi, còn hai đứa con trai ở nước ngoài. Mẹ không sợ gia đình ông ấy làm khổ con đâu.

Bà trầm ngâm nhìn ra ngoài:

- Mẹ thấy Thu Hà nó sung sướng mà mẹ lại buồn cho con. Mẹ nó lo cho nó từ chuyện nhỏ đến chuyện lớn. Mẹ nghe dì Oanh nói, bà ấy sắp bán đất ở ngoài đó để vào đây. Như thế, bà ấy vẫn có thể săn sóc Thu Hà đến cả lúc nó có chồng. Mẹ muốn con gái mẹ cũng được như vậy.

Bà chợt quay lại cười âu yếm:

- Thằng nhỏ lúc này là ai vậy? Mẹ thấy nó cứ đeo con suốt. Mặt mũi nó nhìn cũng sáng sủa lắm.

- Gia đình anh ta là chỗ làm ăn với bác Thành đó mẹ.

- Vậy hả?

Bà im lặng một lát rồi lên tiếng:

- Nếu nó thật sự thích con thì con đừng từ chối, con đừng buồn chuyện thằng Đăng nữa. Trước đây, mẹ cũng đã nghĩ hai đứa sẽ không đi tới đâu.

Thê Tần thắc mắc nhìn mẹ. Làm sao bà biết chuyện ấy nhỉ?

Cô không bao giờ kể cả. Vậy mẹ đọc nhật ký của cô hay do Tường Phương nói?

Nhưng bây giờ cô không muốn hỏi nữa. Những chuyện nặng nề như vậy nhắc tới làm gì? Cô nói một cách vô tư:

- Con thích bác Thành lắm. Con nghĩ nếu bác Thành không có thành kiến với con thì con với bác ấy có thể thân nhau được. Thật đó mẹ ạ.

Bà Mỹ không trả lời. Nhưng nhìn mặt mẹ, Thế Tàn thấy ngay là bà sung sướng, nhẹ lòng. Nếu ngoan ngoãn để làm mẹ hạnh phúc thì cô sẵn sàng ngoan hơn thế nữa.

Sáng thứ hai cô vào công ty một lát thì có người mang hoa tới cho cô Thế Tàn ký nhận với tâm trạng tò mò ghê gớm. Cô không tin đó là của Bách Thắng. Hải Đăng thì lại càng không, chẳng lẽ là Phiên Tùng. Nếu là hắn thì có danh thiệp rồi. Và cô cũng không tin là hắn thừa thời giờ đến như vậy. Cô chỉ gặp hắn có một lần thôi mà.

Như để giải đáp thắc mắc của cô. Buổi chiều, Phiên Tùng đón cô ở cổng công ty. Hắn bước xuống xe khi cô vừa ra sân, nụ cười của hắn đầy tự tin:

- Chào Thế Tàn, hy vọng là cô chưa quên tôi.

Thế Tàn ngạc nhiên thực sự:

- Không. Tôi nhận ra anh ngay. Nhưng... anh đi đâu vậy?

Phiên Tùng không chút lúng túng:

- Cô hỏi như vậy là phủ nhận ý tốt của tôi rồi đó, Thế Tàn.

Thế Tàn thẳng thắn:

- Anh tìm tôi hả? Có phải lúc sáng anh tặng hoa cho tôi không? Cảm ơn anh nha.

- Tôi làm vậy, cô không cho là quá đáng chứ, Thế Tàn?

- Tôi không nghĩ như vậy đâu. Anh tốt như vậy mà. Nhưng mai một anh đừng làm như vậy nữa, tôi ngại lắm. Tôi nói thật đấy.

Phiên Tùng nghiêng nghiêng đầu:

- Chỉ cần cô không bực mình tôi là được rồi.

"Bộ anh hay tặng hoa cho cô nào vừa mắt lắm hả?" Thế Tàn nghĩ thầm. Cô rất muốn hỏi như vậy, nhưng cô không nỡ bắt lịch sự với hắn. Hình như không hiểu ý cô, Phiên Tùng tấn công tiếp:

- Tôi muốn mời cô đi uống nước. Đừng chối nghe, Thế Tàn.

Thế này thì quá lắm. Thế Tàn vội lắc đầu:

- Cảm ơn anh. Nhưng tôi có hẹn với mẹ tôi là phải về sớm.

Khuôn mặt anh thoáng thất vọng:

- Cô làm tôi buồn thật.

- Xin lỗi anh nghe.

- Không có gì. Hẹn gặp dịp khác nghe, Thê Tần.

- Dạ.

Thê Tần đứng im, nhìn Phiên Tùng đi ra đường. Hấn mở cửa xe, rồi ngoái lại nhìn cô như còn tiếc tiếc. Thê Tần vội đến chỗ lấy xe. Khi cô trở ra thì Phiên Tùng đã đi. Cô nhẹ nhõm dắt xe ra đường. Rất may hấn cũng không đến nỗi ngoan cố lắm.

Nhưng Thê Tần đã lầm. Phiên Tùng thuộc loại “lì” hơn cô đã tưởng. Suốt cả tuần, ngày nào hấn cũng tiếp tục gửi hoa tới, và đến chiều thứ bảy lại đến công ty đón cô. Nhưng lần này hấn không đi xe du lịch nữa. Có lẽ hấn đề phòng nếu Thê Tần từ chối hấn vẫn có cách để bám theo cô.

Khi Thê Tần dắt xe ra ngoài thì hấn đã chờ cô. Hấn dựng xe bên đường. Thấy Thê Tần, hấn giơ tay lên chào:

- Hello, khỏe chứ, Thê Tần?

- Khỏe, cảm ơn anh.

- Hy vọng là lần này cô không phải về gấp.

- Ồ... tôi có nói với mẹ tôi là sẽ về ngay. Tôi sợ mẹ chờ lắm.

- Thật là thất vọng, nhưng không sao. Vậy cho phép tôi đưa cô một đoạn nhé.

Đến thế này thì Thê Tần biết khó mà từ chối. Cô gật đầu ừ xù:

- Nhà tôi xa lắm đấy anh Tùng. Chỉ sợ phiền anh thôi.

- Tôi không thấy phiền tí nào.

Thê rồi hấn cứ chạy song song bên cô. Đường buổi chiều xe cô đông nghẹt, thế mà hấn chạy kè kè bên cô một cách tài tình, thậm chí có thể nói chuyện thoải mái. Thê Tần không biết hấn luôn lách cách nào tài tình thế. Tự nhiên cô nhớ đến Hải Đăng. Cứ mỗi lần gặp người tán tỉnh thì cô nhớ đến anh ta, để mừng tưởng xem họ giống nhau ở chỗ nào.

Thê Tần vừa nghĩ đến Hải Đăng thì đã thấy anh ta Hải Đăng đang dừng xe trước một tiệm may, và Thu Hà bước xuống. Thê Tần tò mò nhìn vào tiệm. Thì ra Thu Hà ở đây. Cô chỉ nghe nói cô nàng vào thành phố, chứ không biết ở đâu. Thậm chí có lúc cô tưởng cô nàng ở nhà Hải Đăng. Ồ... này giờ họ chạy phía trước mà cô không biết.

Hải Đăng chợt quay lại Anh có vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy cô Thê Tần cố nén một cảm giác nhói nhói trong ngực. Cô cố ý nhìn thẳng phía trước và chăm chú nghe Phiên Tùng nói chuyện. Cô biết anh ta đang chạy phía sau. Một ý nghĩ chợt lóe lên, không cần kiểm soát nó có đúng hay sai không, Thê Tần làm theo như một phản xạ.

- Anh Tùng này! Tôi muốn vào một quán cà phê Quán trước mặt đây.

Phiên Tùng nhìn theo cô, rồi lập tức gật đầu ngay Hình như hẳn hơi lạ lùng vì sự thay đổi đột ngột của cô Nhưng Thê Tần không buồn giải thích với hắn.

Ngồi trước ly cà phê, Thê Tần chợt thấy chán không thể tả. Cô muốn chứng minh cái gì đây? Muốn chọc tức Hải Đăng thì thật là ngớ ngẩn. Vì anh ta có quan tâm đến chuyện đó đâu. Anh ta vừa đi chơi với Thu Hà, dĩ nhiên họ chỉ còn biết có họ với nhau. Trên đời này, họ còn thấy ai nữa ngoài việc người này nhìn thấy người kia. Còn cô thì tự nhiên chui vào quán với một người con trai mình không mấy may yêu mến. Không khéo thì hẳn lại nghĩ mình xiêu lòng vì hắn. Đúng là mình tự hạ mình rồi.

Thê Tần chán đến mức không buồn mở miệng. Cô cứ ngậm muống cà phê, mắt nhìn mông lung ra đường, không thấy cái nhìn khó hiểu của Phiên Tùng cứ dán vào cô.

Hắn không ngại lồn lắt mấy con hẻm để đưa cô về tới nhà. Khi Thê Tần dừng lại, hắn vượt lên cô, nhìn cô một cách ý nghĩa.

- Tôi có cảm tưởng cô luôn nghĩ đi đâu đó không thực tế. Cô có thể ngồi với tôi cả buổi mà không hề nhớ có tôi bên cạnh. Cô đặc biệt lắm.

Thê Tần giương mắt nhìn hắn, không hiểu hắn muốn nói gì, nhưng hắn đã vẫy tay:

- Cô vào đi, chào nhé.

Thê Tần quay lại, dắt xe vào nhà. Bây giờ cô không nghĩ về Phiên Tùng nữa Ý nghĩ Hải Đăng đưa Thu Hà về làm cô không chịu nổi Nó gợi cho cô hình ảnh gia đình trong đó họ có quan hệ ra sao. Sự tưởng tượng càng làm cho cô buồn không thể tả.

Tối Noel, Thê Tần theo mẹ đến dự tiệc ở nhà bác Thành. Theo chương trình, buổi tối mọi người sẽ đến nhà thờ rồi mới về. Bữa tiệc đó được tổ chức lúc nửa

đêm và kéo dài tới sáng. Thẻ Tần rất thích dự những bữa tiệc như vậy. Tiệc ở nhà bác Thành bao giờ cũng rất nhộn, nhất là đêm nay lại có khiêu vũ.

Thẻ Tần đang ngồi trang điểm thì lại có tiếng chuông reo, cô bước tới nhắc ống nghe.

- Alô.

- Mi Mi phải không?

Thẻ Tần thoáng rộ lên. Đúng là giọng nói của Hải Đăng. Chỉ có anh mới gọi tên cô như vậy. Cô cố lấy giọng dửng dưng:

- Tôi đây.

- Cô đang làm gì vậy? Tối nay có chương trình gì không?

- Chi vậy?

- Tôi muốn mời cô đi chơi.

Nghĩ đến chuyện phải ở trong nhóm bạn mà Thu Hà cũng có mặt, Thẻ Tần lập tức từ chối ngay.

- Tôi đi với mẹ tôi rồi.

Hải Đăng im lặng một lát, rồi lên tiếng:

- Có thật cô theo đi Mỹ không? Tôi nghĩ một đêm Giáng sinh như thế này mà cô chỉ theo mẹ thì khác thường quá. Cô đâu còn bé nữa.

- Tôi lớn hay nhỏ kệ tôi - Thẻ Tần cắt ngang.

Tiếng Hải Đăng cười nho nhỏ trong máy:

- Lâu lắm rồi chúng ta mới gặp nhau. Tôi muốn mời cô đến một nơi thật vui. Tôi tin là cô sẽ không thất vọng.

Giọng Thẻ Tần khô khan:

- Cảm ơn anh. Nhưng tôi đi với mẹ tôi là tôi vui lắm rồi.

Giọng Hải Đăng đầy vẻ chế nhạo:

- Thì thôi vậy. Cô cứ đeo lấy mẹ để khỏi sợ bị lạc. Chúc vui vẻ nhé! À quên! Chúc Giáng sinh vui vẻ nữa chứ.

- Cảm ơn.

Rồi cô hằm hằm gác máy. Anh ta vẫn có lỗi bông đùa mà cô ghét cay ghét đắng. Y như rằng anh ta chỉ nghiêm chỉnh khi đề nghị một việc gì đó, và khi bị

chối bỏ thì tỏ vẻ bất cần. Anh ta làm cô không thấy hối hận vì đã bất lịch sự, thậm chí còn muốn làm hơn thế nữa.

Thê Tần ngồi phịch xuống, chán nản. Tại sao người mà mình yêu đắm đuối thì lúc nào cũng phải thô bạo đề phòng, nhất là luôn phải tìm cách giấu kín tình cảm. Cô chán lắm rồi.

Buổi tối, cô đến nhà thờ với tâm trạng giống như đưa đám. Hình dung lúc này Hải Đăng đang đưa Thu Hà đến một nơi nào đó có đông bạn bè của họ, cô thấy buổi tối của mình nhạt nhẽo không thể tả.

Nửa đêm, chuông nhà thờ đổ thánh thót, rộn rã. Mọi người tập trung trong phòng khách, tiếng nâng ly và chúc mừng giáng sinh làm đêm như náo nhiệt hơn. Thê Tần đứng bên mẹ, trên tay là ly champagne sảng sảng. Cô mím môi nhấp ngụm đầu tiên của mình, chẳng có gì ngon cũng không quyến rũ như cô tưởng. Và cô cứ cầm chiếc ly, nhìn một cách thờ ơ.

Phiên Tùng lách qua mọi người để đến với cô Hấn giờ ly lên:

- Chúc mừng giáng sinh.

Thê Tần chạm nhẹ vào ly của hấn. Cô nhìn hấn uống cạn, rồi nhìn qua ly mình. Bất giác cô rót rượu qua ly hấn.

- Tôi không thích uống cái này.

Phiên Tùng có vẻ quan tâm:

- Không thích thật sao? Cô hiền quá nhỉ? Vậy tôi sẽ tìm một ly cam cho cô. Nhớ đừng có đi đâu nhé.

Hấn đi rồi, Thê Tần nhìn quanh tìm một chỗ ngồi. Ánh mắt cô chột chạm phải Hải Đăng. Anh ta đang đứng bên cạnh bàn, Thu Hà đứng kế bên, thấy cô nhìn, anh ta cười và giờ ly lên cao như chào, có lẽ anh ta đã quan sát cô từ nãy đến giờ cũng nên.

Thê Tần mở lớn mắt, ngạc nhiên lẫn khở sở. Tại sao họ lại có mặt ở đây chứ. Cô đã cố tránh họ rồi mà. Thành phố này đâu phải là nhỏ, sao cô cứ đụng mặt với họ hoài thế?

Bỗng nhiên Thê Tần muốn về nhà cho rồi. Cả người cô nóng bừng, tim đập mạnh đến khó thở. Cái cách Thu Hà đứng nép bên Hải Đăng chứng tỏ một sự sở hữu. Nó làm cô đau đớn, và không còn dám nhìn họ nữa.

Nhìn sự lộng lẫy của Thu Hà, cô có cảm tưởng cô nàng đã chuẩn bị bộ cánh một tuần trước đó. Có lẽ đây là buổi ra mắt quan trọng với cô ta, vì cô ta đã chính thức bước vào môi trường của Hải Đăng, và vô cùng tự hào về điều đó...